

PERSONĪBA **Ģirts Ķesteris**

Skumjais huligāns

8 PATIESĀ DZĪVE 20 2021

Esmu diezgan
sūrs no rītiem,
vakaros
priecīgāks... Tā –
nevar saprast, nopietni vai
ar iekšēju smaidu – saka
aktieris Ģirts Ķesteris.
Jaunības stāstā *Trīs
draugi* viņš ir Alfonss –
omulīgais krodzinieks,
kura dvēselei pielipuši kara
dubļi. Rudenim piestāv
rezignācija, sarunas par
vertikāli, bohēmu un
aizgājušu mīlestību.

SANDRA LANDORFA

Savā atvērtībā Ķesteris ir noslēpumains, droši norobežojis to zonu, kurā ieiet nedrīkst. Un tajā pašā laikā pasaka daudz. Tā darbojas viņa teorija par tēlu. Mūsu sarunu telpa allaž tā pati – spoguļu zāle aiz teātra darbinieku kafejnīcas. Paņemam savas kafijas un apsēžamies abpus galdam. Tie laiki, kad teātri varēja uzsmēķēt, ir beigušies. Ģirts noliek uz galda elektronisko cigareti – tā drīzāk ir dekorācija, drošībai. Mums nav daudz laika, jo pēc sarunas viņam jāsteidz piemērit bruņas.

Bez augstiem plauktiņiem

– Stāstīji, ka vadišot seminārus...

– Jā, Juris Rijnieks jau divdesmit gadu tādus vada, viņš mūs, tādu aktieru grupiņu, trenēja. Pārdošana ir visa pamatā – vai tā ir lekcija par tirdzniecību vai ezoterisko pasauli...

– ...vai par sevis pasniegšanu?

– Mana tēma ir tēla veidošana, to pārzinu labi. Cilvēks, labi bruņojies, no rīta atver skapi un, gluži tāpat kā uzvelk kleitu, iekāpj arī tēlā. Es to praktizēju pilnīgi nejaušā situācijā. Kāda sieviete dalījās ar bērnu stāstu: gudra, pasniedzēja, bērnu mamma, bet sevi sauc par *začuhu* – nomākta, nedaudz nospiesta. Viņa stāstīja par kaimiņieni pretējā logā, kura ir pavisam citāda – brauc uz sporta klubiem, iet uz lieveniņa uzpīpēt; tajā var redzēt pozitīvu enerģiju.

– Veiksmīgs cilvēks...

– Tur jau tā lieta – viņa izmanto veiksmīga cilvēka tēlu. Es to nomāko sievieti mēģināju pārliecināt, lai arī viņa sāk praktizēt, sākumā varbūt nedaudz atdarinot, vizualizējot...

– Lai uzsmēķē uz lieveniņa?

– Starp citu, jā, tie ir paradumi... Nu labi, var nesmēķēt, bet turi muguru taisni. Tas uz mani neattiecas – kā kurpniekam, kuram papēži šķībi, un skroderim, kuram vīles izirušas. Ikdienā nevalkāju nekādu tēlu, es profesionālajā vidē veselā tēlu sistēmā dzīvoju.

– Vai nav apgrūtināši kāpt tēlā?

– Ir ciguna metodes, kuras strādā pie meditācijām, lai iekļūtu dažādos tēlos. Gāju pie skolotājas, kura to plaši izmanto. Piemēram, stāvēt kokā, sazēmēties, zari debesīs...

– To saprotu – kontaktēšanās ar enerģijām, visumu, bet radīt tēlu, lai strādātu uz apkārtējiem, lai kāds

ierauga, cik forši smēķēju vai dzeru kafiju uz balkonīna...

– Ikdienā tam ir liela nozīme. Mēs tikai tā domājam, ka esam ļoti personīgi, ja neizmantojam nekādu tēlu. Gluži otrādi, ja esam cāļa kostīmā, ir daudz vieglāk mammai pateikt – es tevi mīlu. Šo masku es saucu par tēlu, ne tēlošanu, tā palīdz būt personīgam, sevi atvērt un izmantot pozitīvos resursus, kas tevī slēpjas. Nesaku, ka jāklūst par Ričardu III, bet vizualizē savu pozitīvo tēlu – to, kas tu gribētu būt.

– To daļu, kas jau tevī ir?

– Jā, teiksim, komunikāciju – tā ir viena liela spēle, kad izejam uz ielas. Rotaļa, kurai nav nekāda sakara ar dzīvi. Ja man vēders sāp, uz tualeti

**Bija filma
Nāve zem
buras – Ivars
Kalniņš, Pēteris
Gaudiņš, Mirdza
Martinsone,
Ģirts Jakovļevs
uz jahtas ņemas,
notiek slepkavība.
Sižetu neatceros,
bet atmosfēru
gan – kostīmi,
baltas bikses, polo
kreklīni, skaisti
cilvēki. Kā es tur
gribēju būt!**

jāskrien – *vot*, tad tu pa īstam sajūti, kas ir dzīve. Vai ja bērnam ir problēmas, tās jārisina. Bet tas, kas notiek apkārt – nu, piedodiet... Māklēris arī iekāpj tēlā, bet nedomāju, ka viņš savu statusu izmanto, kafiju dzerot un ar sievieti sarunājoties. Ja grib viņai dzīvokli pārdot, tad varbūt.

– Kāda ir tava pozitīvā puse?

– Vai es zinu? Teicu taču, ka neizmantoju. Es to pārbaudu profesionāli. Strādājam pie Kairiša *Karaļa un Farinelli* – par slaveno kontrtenoru, kuru spēlēs Artūrs Skrastiņš, es būšu Francijas karalis Filips. Ieejot tēlā, skaidri zinu, kāpēc vispār ar to profesiju nodarbojos. Oļegs Šapošņikovs

pirms padsmiit gadiem ar Džili iestudēja *Ķersim ķertos!* – sūri labs gabals, komēdija. Tikko septiņu veču kompānijā ar Oļegu strādājām *Testosteronā*. Viņš ir režisors, Daugavpils teātra mākslinieciskais vadītājs, direktors un aktieris arīdzan. Viņš mums – Rēzijai, Valdim Liepiņam, kurš nu jau aizgājis, Artim un Ģirtam – reiz uzdeva jautājumu: kāpēc jūs ar to nodarbojaties? Runājām par misijas apziņu, veidojot publiku par intelligentiem cilvēkiem, ko tik nesarunājām... no tā augstā plauktiņa. Oļegs teica – ko diršat, jums vienkārši ir kaifs no tā, ko darāt, jums tas patīk, tāpēc lietojat! Kaifs ir no tā, ka tēlā vari atrast šķautnes, caur kurām vari būt personīgs, radāt. Var parādīties arī tumšā puse, kas tevī sēž, no zemapziņas izcel visus monstrus, dēmonus – *o banā*, cik interesanti! Kurš nu būtu runājis, Ķesteris – Drakula, Mefistofelis, Psihs, Nekrofilis... Ar viņiem visiem esmu bijis draugos.

– Un varbūt arī Alfonss *Trīs draugos*.

– Jā, arī Alfonss, kurš neizrāda...

– Pirmajā cēlienā viņš bija vieniģais, ar kuru emocionāli sakontakējies. Gribētos pabūt viņa omulības salīnā...

– Regnārs (*režisors Regnārs Vaivars – S. L.*) to man teica īsi pirms izrādes nodošanas pagājušajā pavasarī – nespēlē ceturto draugu, tu esi pilnīgi citā zonā. Ņem lomu aiz pautiem un ved – tu to māki. Tev nav jākonkurē. Un paldies viņam. Regnārs ir tāds – jēziņ, katrā karotītē eliksīrs, pa vārduņam lej iekšā. Tas var kaitināt, nepatīkt, bet tajā pašā laikā rada drošības izjūtu. Atsūta biezus režisora eksemplārus, kuros, piemēram, rakstīts, ka man jāiet 35 grādu lenķī... Tak ejiet čakāt! Viņš tā ir gatavs darbam. Tāda šobrīd ir režisora paaudze, tajā ir arī Gatis Šmits, kurš varbūt strādā nedaudz atšķirīgi, bet ļoti pragmatiski, lai radītu *čudo neobiknovennoje*. Brīnumu.

Kaislīgi, pat neiecietīgi

– Šķiet, katram no mums ir attiecības ar šo *Remarka* darbu. Kādas tev? Atceries, kā to lasīji?

– Tikai kopējo noskaņu. Man patika, pirmkārt, labi uzrakstīts, iztul-kots, otrkārt – dzīvojam pasaulē, kur neeksistēja šī skarbā romantika: kalvadoss, fatāla mīlestība (*smejas*). Mēs ilgojāmies pēc tā un arī lasījām. Bija filma *Nāve zem buras* – Ivars Kalniņš, Pēteris Gaudiņš, Mirdza Martinsone, Ģirts Jakovļevs uz jahtas ņemas,

notiek slepkavība. Sižetu neatceros, bet atmosfēru gan – kostīmi, baltas bikses, polo krekliņi, skaisti cilvēki. Kā es tur gribēju būt!

– **Vienalga, kas notiek, vai nāve zem buras...**

– Nav svarīgi! Bet kur nu tev, Kešteri, dzīvē jahta, kur nu tu tādos krodziņos, kur tādas fatālas mīlestības varā... Lai arī – tas gan man ir bijis (*smejas*). Gan krodziņi, gan fatālas mīlestības – viss agrīnā romantiķa komplektiņš. Tas nozīmē, ka ļoti agrā jaunībā to lasīju, skolēns būdams. Kādreiz es vispār ļoti daudz lasīju, visu pēc kārtas.

– **Tagad jāpiespiežas, esam ar ātro barību arī literatūrā saindēti.**

– Man patīk raidījuma *Grāmatu kods* reklāma, Arno Jundze saka – redz, jūs te staigājat, bet es sēžu un lasu; tas ir ekskluzīvi.

– **Ir gan. Kad tev pēdējoreiz bija tāda ekskluzīva sajūta?**

– Dmitrijs Petrenko uzdāvināja grāmatiņu – Mišela Velbeka *Serotonīns*. Pandēmijas šļūrā nevienam īsti nelasījās un arī nerakstījās. Mans galds grimētavā bija apkrauts, kad aiz papīriem un eksemplāriem sāku neredzēt spoguļi, es to sakārtoju, un – re, kur grāmatiņa, palasišu! Biju stāvā sajūsmā. Izrādās, esmu noilgojies pēc daiļliteratūras. Vēl jaunības dienu Kirkegoru, reliģisko filosofu, brālis iedeva. Jaunībā to lasīju, bija stilīgi, galu galā – brālis filosofs, celtieku vienība, kā bērns maisījos starp viņiem.

– **Gudrība mēdz pielipt.**

– Fascinējoša vide, kādas vairs nebūs, tas ir pilnīgi skaidrs. Toreiz grāmatas lasīju bez kādas sistematizācijas, īpašas sapratnes. Tagad paņemt Kirkegoriņu – skat, skat, vasarā pa piecām lappusītēm, ne ilgāk par stundu, ik pa brīdim atgriežoties pie lasītā... Izrādās, baigais kaifs. Tu jau dari to citādi, ar izpratni, kā spēli, intelektuālu izklaudi – forši. Arī specifiskā literatūra par tēla veidošanu, personālo brendu prasa iedziļināšanos; es nebēgu no labiem autoriem. Nu, cik var sekot *jūtība* padomiem par svaru... Man tas bija aktuāli pagājušajā ziemā. Katram sava metode – vienam keto diēta, otrs saka, cik saujiņu jāapēd – viena vai divas – cik reižu dienā, cik stundu starpā... Tik gāž virsū! Ir vēl citi aspekti dzīvē.

– **Sāki apmeklēt sporta zāli?**

– Nekad to nebiju pametis.

Pagājušosiem uz zālēm iet nevarēja.

– **Kaut ko var darīt mājās un ārā.**

– Jā, paņemu sevi aiz *širkas*, izrāvu ārā. Psiholoģiski diezgan draņķīga sajūta, divus mēnešus neko nesapratu – pašvērtība mazinās, realizācijas īsti nav. Esmu vidējā sektora iemītnieks, manā dzīvē galvenais ir pašrealizācija, darbs, sevis apliecināšana, karjera, sevis izzināšana caur to, un tas ir lodes grūšanas sektors. Saraustītā veidā tu tajā dzīvo, jo visu laiku kaut ko ņem nost. Tas nav labākais. Par pirmo sektoru vispār nerunāju – to sen esmu atstājis novārtā.

Sāku tā rāties uz debesīm, ka maz neliekas. Tā jau saka, ka nevis caur mērenu, bet ļoti kaislīgu attieksmi vai pat neiecietīgu mēs tiekam sadzirdēti. Brīnumainā kārtā viss notika stundas laikā.

– **Kas tajā?**

– Māja, ģimeniskas attiecības... Vairāk vai mazāk esmu sociāli, politiski aktīvs, bezcerīgi pierunājot cilvēkus iet uz vēlēšanām, piedalīties valsts likteņa lemsanā (*smejas*).

– **Un trešais sektors?**

– Dzīves jēgas meklējumi, garīgās prakses – tā sauktā vertikāle. Tur gan es bieži klauvējos.

– **Pie literatūras vai skolotājiem?**

– Bija periods, kad man tāda literatūra bija ļoti nepieciešama; nāca tāda liga kā zvaigžņu slimība. Tā ir pārspīlēta savas misijas apziņa, kad sāk zaudēt reālu saikni ar tuviem cilvēkiem, jo esi ar sevi tik ļoti aizņemts. Tad tev uzliek dažādus pārbaudījumus. Es urbu – gāju uz kundalini meditācijām, lasīju ezoterisko literatūru, apmeklēju psihoterapeitu... līdz sāku bļaut. Likās, nu ir sūdi, vairs nav jēgas, esmu piepildījis savu dzīvi – ņem mani pie sevis... Sāku tā rāties uz debesīm, ka maz neliekas. Tā jau saka, ka nevis caur mērenu, bet ļoti kaislīgu attieksmi vai pat neiecietīgu mēs tiekam sadzirdēti. Brīnumainā kārtā viss notika stundas laikā.

– **Tu bāries uz debesīm, ka piegriezies, lai ņem tevi...?**

– Jā, kas par lietu (*smejas*), man, kristīgam cilvēkam, tādi pārbaudījumi. Kā Ījabs sēdi uz ceļa – kāpēc tu tā, Dievs, pret mani, es taču tev visu to labāko, kāpēc ņem nost bērņus, kāpēc ņem nost tīrumus... Tādi pārbaudījumi. Viens no smagākajiem – tajā laikā nebiju ar savu mazāko meitu Esteri. Mazā... nu jau sešpadsmit gadu. Un pēkšņi viss notika – viens pēc otra lēnām sāka atbrīvot. To ceļu gāju mēnešiem ilgi, meklēju izeju. Ne alkoholā vai sedatīvos, bet, būdams spītīgs un ļoti spēcīgs cilvēks, mēģināju tikt galā pats. Izrādās, izeja ir blakus, tu tikai nesarunājies ar to. Rēzija palīdzēja ar dažādu konfesiju lūgšanām – pareizticīgo, luterāņu, katoļu. Brālis bieži uz Beļģiju veda. Mums ir tradīcija – kad esam Briselē, viņš mani aizved uz vācu vai franču pusi, tur eju uz baznīcu. Skaisti, vesela pasaule, bez mazākās liekulības, pārprastas pazemības – nē, tā man liekas ļoti kairinoša.

– **Un nejūties nevienu nodevis, ja izmēģini dažādu konfesiju lūgšanas?**

– Absolūti ne. Man ir arī ķeltu – no ļoti tuva drauga, kurš aizgāja no dzīves, dzejnieces Ināras Kaijas Eglītes. Viņa mani tajā ievadīja, būdama bohēmiste, *Baltās kazas* laiku pārstāve. Apzinātā vecumā, ap trīsdesmit, es nokristījos, iesvētījos. Tad viņa man uzdāvināja ķeltu lūgšanas, vienu foršu, pagaru, ik rītu praktizēju, nu kļūstu slinkāks. Redzi, tā tas ir – atkal vajag dabūt pa ausi, lai pie tā atgrieztos.

– **Domā, tas tiešām darbojas?**

– Nezinu, liekas, jā. Tā reizēm vari novirzīt absolūto izmisumu, vientulības izjūtu... eksistenciālā ziņā, domāju. Mana mamma diezgan ilgu laiku bija uz gultas ar insultu, tad gan, redz, atkal atgriezās. Kad netiec ar kaut ko galā, tu lūdz, un tas visu sakārto.

Tā viņas dara

– **Trīs draugu saulstariņš, kas pavēl viņu dzīves uz gaišo pusi, ir Patrīcija. Tici, ka sieviete var iebrāzties kā svaigs vējš?**

– Nu, tā jau viņas arī dara, ne citādi...

– **Un tad nāk rudens, kā saka Regnārs.**

– Lapas krīt. Skaists laiks ārā, mežonīgi skaists. Īstā laikā pirmizrāde *Trīs draugiem*. Nujā, zini, kad cilā liekos darbus – Hemingveju, Remarku...

– Viņiem kaut kā tās sievietes mirst.

– Jā, tie stāsti – arī Karmena, Kamēliju dāma, šajā gadījumā Patrīcija... Vai nu sievietes mirst, vai autori viņas vienkārši novāc, nevar izturēt (*smejas*).

– **Esī teicis, ka šajā vecumā vajadzīga sieviete-draugs.**

– Tas jebkurā vecumā ir vajadzīgs.

– **Tev ir tādas bijušas?**

– Jā, Ināra Kaija Eglīte bija ļoti tuvs cilvēks, bet draugi ir no jaunības laika. Tu ap viņiem rotē, viņi ap tevi, izbēgt nav iespējams, esat vienā orbitā. Patīk, nepatīk, nav runas par to, bet tā ir draudzība.

– **Kādas izdarības var nepatikt, bet jūs vienalga paliekat draugi?**

– Jā, tu paciet, pieciet un meklē ceļus pie tā otra cilvēka. Jo draugam tiek piedots. Pat nodevība, un tas ir skaistākais.

– **Vai tu kā Alfonss māki uzburt omulību? Tavas durvis ir atvērtas, vai arī tava māja ir cietoksnis un nevienu iekšā nelaid?**

Cik smieklīgi viņi sacenšas par Patrīcijas uzmanību, piedalās viņas lenkšanā! Smieklīgie, aizkustinošie vīrieši – tādi viņi kļūst, kad parādās sieviete...

– Nujā, mums tāda vide, kapitālistiska, teātrī bohēmas faktiski vairs nav, tā kļuvusi par atavismu.

– **Bet mākslas tempļos tev draugi ir?**

– Redz, es runāju par tādiem draugiem, kur nav variantu, tas ir

asinsradniecības līmenī. Protams, ir tādi, ar kuriem ir ļoti draudzīgas attiecības, turklāt no dažādām paaudzēm. Arī *Trīs draugos* uz skatuves esmu vecākais, bet lielākais hulīgāns, arī mēģinājumos, dauzonība man patīk. Ne tāpēc, ka izliekos jaunāks, nekā patiesībā esmu, nē – man vienkārši tas piemīt. Nepieradinātība. Ko lielie onkuļi – svarīgi sēž, ak, cik nopietnām sejas izteiksmēm. Ne-e!

– **Tāpēc man šķita, ka Alfonss kādā ziņā ir tev ļoti raksturīgs. Lai gan sarunās tu vairāk velc uz vienuvilka pusī.**

– Oi, apzināti es par to ikdienā nedomāju.

– **Bet, šķiet, vari atvērt arī savu silto daļu.**

– Tīk daudz tēvu pēdējā laikā esmu spēlējis – *Testosteronā*, intelektuālajā komēdijā, man ir trīs dēli, jaunajā izrādē – trīs dēli, kuri nav dēli.

– **Un vēl meita, kura nav meita.**

– Jā. Izrādē *Dēls* – pats par sevi, kurš varētu būt tēvs... Morfova *Svinībās* spēlēja nešpetno tēvu. Kad ienācu Dailes

Ir tāds šantāžas mehānisms – iešu prom, tarifi par augstu. Tad viņi samazina. Bet es tā nevaru. Tad piedāvāriet, lūdzu, paši, kaut uz gadu, nu, paspēlējieties ar mani! Bet viņi – ai, gan viņš būs, vecā piepe, uzticīgs, drāžam, kāšam no viņa. Tāpēc ir neaizsargātības izjūta par sistēmu, kurā dzīvo. Par kapitālismu mēs runājam.

teātri, jauns, knapi trīsdesmit, Jūdžina O'Nīla iestudējumā Rēzija bija mana meita – domāju, vai tiešām nav, kam dot? Nu, kas es viņai par tēti?

Bohēma un kapitālisms

– Kā tev šķiet, vai bohēma, ko trīs draugi paņēma kā plāksteri saviem ievainojumiem, dziedē?

– Bohēma vienmēr ir bēgšana no tā, kas tev absolūti nepatīk. Viņiem acīmredzot netiek šī prognozējamā un diezgan sūrā ikdiena – šādā aspektā varam skatīties arī uz šodienu.

– Viņi tirgoja vecas automašīnas, arī mēs kaut ko... Katrs kaut ko.

– Izņem liķus no mašīnām, nodarbojas ar loģistiku, palīdz apglabāt, vārdu sakot – diezgan sūri. Kā darbinieks morgā ik dienu skatās – tas viņam neko vairs nenozīmē, un arī tiem, kas karā kādu laiku pabijuši. Jā, acīmredzot tā ir totāla laišanās lapās, ņekošana prom, un tur nav vainīgo. Kad Gotfrīdam pēkšņi parādās ideja, kristīgie demokrāti, viņš Ziemassvētkos iet uz mītiņu, nevis ēd Alfonsa cepto cūku. Bet skaties, kā tie divi reaģē, sāk moralizēt – kur tu ej, ar kādām tiesībām, mēs taču esam ģimene! Sūdrallā, kas jūs par ģimeni,

nevienam tur tādas nav. Alfonsam sieva nomirusi, meita uzmet lūpu, nerādās. Tad viņš pret Patrīciju izturas gan kā pret sievieti, gan meitu. Cik smieklīgi viņi sacenšas par Patrīcijas uzmanību, piedalās viņas lenkšanā! Smieklīgie, aizkustinošie vīrieši, tādi viņi kļūst, kad parādās sieviete...

– Šķiet, tagad tādu bohēmu cilvēki nevar atļauties.

– Kā – nevar aizbraukt uz *alko outletu*? Sasaukt bariņu kopā?

– Nevar tam veltīt laiku dienām.

– Kapitālisms. Minūtes, sekundes svarīgas. Kā nu bezjēdzīgi notrieks laiku kaut kādā bohēmā.

– Labāk aiziet uz imidžmeikeru kursiem.

– Jā! Tur rādīs rīkus, ko ikdienā lietot. Re, man par telefona remontu paprasīja 334 eiro, teicu – nē, pat nedod vietā, ko remonta laikā izmantot. Es 25 gadus esmu viņu klients, pēkšņi jutos neaizsargāts. Būdam gana inteligents, tolerantants cilvēks, pat nepārgāju uz citu operatoru. Ir tāds šantāžas mehānisms – iešu prom, tarifi par augstu. Tad viņi samazina. Bet es esmu atdzēsēts, tā nevaru, nemāku. Tad piedāvāriet, lūdzu, paši, kaut uz gadu, nu, paspēlējieties ar mani! Bet viņi – ai, gan viņš būs, vecā piepe, uzticīgs, drāžam, kāšam no

viņa. Tāpēc ir neaizsargātības izjūta par sistēmu, kurā dzīvo, – ja var tevi piekāst, tad tā arī izdarīs. Par kapitālismu mēs runājam.

– Tas, ka tiem kursiem mazo pirkstiņu iedevi, arī ir kapitālisma atrauga – lai būtu plāns B, ja nu teātri kaut kas?

– Nē, tas ir kā izaicinājums. Vēl neviens nav piedāvājis, cik par to varētu maksāt, un man tas nav aktuāli. Tas saistīts ar izglītības projektiem, lai es ar laiku varētu strādāt arī ar jaunatni. Performance ietver ne tikai teātri, drāmu, vārdu, bet arī mūziku, ritmu, ir iespējas strādāt atraktīvi. Šai ciniskajā laikā ne tikai Grēta Zviedrijā ņemas ar globālām klimata problēmām. Man vienmēr ir licies – cik stilīgi ir dzīvot zaļi! Kā performancē to parādīt, asprātīgi izmantojot miskastes, maisīnus, spēlēties, lai būtu jautri, multimedāli. Jā, esmu gatavs vadīt seminārus, un arī Juris nost nelaidīsies, es jau jūtu.

Nepieradināts

– Kā tu priecājies par dzīvi?

– Kā es svinu dzīvi? Drūms tips principā es esmu, īpaši no rītiem. Ļoti retos gadījumos pamostos priecīgs. Ar to programmu, ko vakarā izdari

**Kādreiz, kad
metos tīrīt,
tad pilnīgi visu
māju, tas prasa
baigo laiku. Tagad
es pa sektoriem.
Kā Jānis Streičs
runā līdzībās –
pa stūrītim, pa
stūrītim, bet katru
dienu. Šodien
virtuves lete, rīt
putekļi... Cik nu
iespēju.**

ar iecerēm par nākotni, kaut nākamo dienu, pa nakti notiek tik divainas lietas – neatkarīgi no tevis. Tu guli, sapņo, pamosties – nekas no tā nav palicis. Atkal jārestartē, jāinstalē – fui. Tāpēc esmu diezgan sūrs no rītiem. Vakaros – priecīgāks (*smejas*). Baudas ir divu veidu – vai nu svinēt...

FOTO: ROJIS MAIZĪTIS

– Neplānoti?

– Oi, tās baudas ir vislabākās! Joprojām. Kā es to dievinu – ne rēķināt, bet šodien, aiziet!

– **Vairākiem cilvēkiem sakrīt zvaigžņu stāvoklis?**

– Jā, un par rītdienu nosplauties – lūk, to es saucu par svinībām! Bet sevi pamocīt, piespiest – sportiskā vai intelektuālā ziņā – arī ir svētki. Bet tur ir divi Ģirti, viens saka – paga, nekas jau nenotiks, ja pārceļsi uz rītu, galu galā kāpēc sevi mocīt? Un bieži vien es viņam piekrītu. Palīdz mantras – noskaitu un momentā daru, neatliekot.

– **Tur baudas maz.**

– Ir – pēc tam, kā māju tīrot. Visi ezoteriķi saka – pēc tam rodas gandarījuma izjūta. Un ne velti – tu tīries līdz ar māju.

– **Pats to dari, nesauc mājkalpotāju?**

– Šad tad saucu, žalūzijas sarežģīti notīrīt, to vienkārši nemāku. Pēc tam to visu uzturu, nākas bieži, jo gaišas tās flīzes. Esmu izmanīgāks kļuvis. Kādreiz, kad metos tīrīt, tad pilnīgi visu māju, un tas prasa baigo laiku. Tagad es pa sektoriem. Kā Jānis Streičs runā līdzībās – pa stūrītim, pa stūrītim, bet katru dienu. Šodien virtuves lete, rīt putekļi... Cik nu iespēju.

– **Tev ir svarīgi domāt, kā savu profesionālo latīņu nenolaist?**

– Nu, ambīcijas – otrais, lodes grūšanas sektor... Tās prevalē, tas skaidrs. Nevar iziet no tā – ambiciozās vides, attieksmes pret sevi. Bet tas nav labākais, varētu mierīgi atlaist.

– **Atslābt?**

– Jā, profesionāli brīvi darboties, nevis... Ko pierādīsi? *UgunsGrēks* jau piecus gadus nav rādīts, bet tas joprojām ir skatītākais latviešu seriāls. Cilvēkiem ikdienas rituāls – pa divām sērijām... Tur ir latviskie kodi – mīļie, ideālie, nereālie stāsti. Nesen bija tā – iebrauc busiņš pagalmā, piegāde Antonijas ielā, un divi jauni čaļi kaut ko izlādē. Nāku ārā pa durvīm, lai dotos uz mēģinājumu, viens rāda uz mani – o, leģenda! Bet zini, leģenda ir atmiņas, ne jau tu pats. Tas, kāds bijī fotogrāfijā, jau neesi tu, tu esi šeit un tagad, skaties mazliet uz priekšu.

– **Tev bērni ir draugi?**

– Raidījumā *Ģimenes studija* dzirdēju, ka kāds banku sistēmas darbinieks, kurš iedibinājis SOS ciematu tradīciju un joprojām to uztur dzīvu, teica – ir stoiciski jāsaprot, ka mums bērni jāsaģatavo dzīvei, nevis jābūt viņu draugiem. Taču man ir tā izveidojies, ka ar bērniem esmu draudzīgās attiecībās, čomiskās. Es nedodu padomus, kā dzīvot.

– **Bet tāda dzīņa vecākiem ir – pastāstīt, uz kādiem grābekļiem ir kāpuši.**

– Jā. Brāļa sieva veic pētījumu par mūsu dzimtas koku un saskaras ar dažādiem faktiem, par kuriem mēs ar brāli neesam bijuši informēti. Jo visu slēpa, sociālisma laikā par to nedrīkstēja runāt. Ja reiz nedrīkst, visi skopojās ar informāciju, arī par to, kurš kuram vīrs, kas dzīvē noticis. Neviens nesēdēja un par to nestāstīja. Ja tādā konfidencialitātes telpā atrodi, tad arī neko nezini. Bet dēlu Paulu tas interesē, un arī lietas, kas saglabājušās no maniem vecākiem, vecvecākiem, viņš tur par vērtīgu esam. Es esmu cita tipa cilvēks – albums aizšķirts, un viss.

– **Negrības vandīties?**

– Vēsturiski *okei*, bet priekš kam? Tas uz mani neattiecas. Saprotu, kādam tas ir ļoti svarīgi, no tā rodas viņa attieksme... Bet mani tas neveido. Diemžēl. Bet varbūt normāli.

– **Pēdējā gada laikā vairākkārt esmu dzirdējusi apgalvojumu, ka psihoanalīze, kas ved bērnības traumās, mūs nedziedina. Kontakts ar garīgo pasauli esot svarīgāks**

– Acīmredzot. Var lasīt Rubeņa grāmatu par garīgo prakšu veidiem, bet tās arī jāpraktizē. Ja tikai izlasi, tas mazliet pabaro intelektu, bet nākamajā brīdī esi aizmirsis. Tā ir slota – lūgšanas, jebkura garīgā prakse ir tīrīšana.

– **Var visādas duļķes uznākt pat vienkāršā meditācijā.**

– Tā ir, bet īsu brīdi – saasinājums, kā pēc potes, otrās vakcīnas (*smejas*). Bāc, traki, traki, ak vai... it kā nebūtu ar gripu slimojuši. Paiet 24 stundas, un viss labi. Tāpat ar duļķēm pēc meditācijas – nav paliekošas.

– **Nevelkas melna aste līdzī?**

– Nē. Oi, oi – bubuļa nav. Izceļot zemapziņu, apziņa tiek tīrīta, ļoti normāli. Tarakāni jau paliks, viens psihoterapeits teica – lai tie tur dzīvo. Ikdienu var atbrīvot ar pozitīvo tēlu.

– **Tev ir interesanti dzīvot vai tomēr kaut kā trūkst?**

– Kas te vispār interesants... Tā brīžiem nav mūsu izvēle. Tas tur zina labāk. Neviens te nav uzaicināts uz baigo ballīti.

– **Man liekas – baigā ballīte, viss kaut kas pa stūriem notiek.**

– Jā, kā pie Puškina, un beigās – duelis. Kas cits tur varētu būt. Tāda laba lieta manā dzīvē ir mazmeitiņas parādīšanās – zīme, ka man ir tiesības novecot, nebūt mūžīgi jaunam (*smejas*). Lūk, tas ir skaisti. Pauls teica – ar bērna acīm sāt redzēt pasauli citādi. Tur jau tas kosmos... ■